

Folketingets Socialudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300

Fax. 3393 2518

E-mail sm@sm.dk

Dato: 24. august 2011

CAP/ J.nr. 2011-4685

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 20. juli 2011 følger hermed socialministerens endelige svar på spørgsmål nr. 525 (SOU Alm. del).

Spørgsmålet er stillet efter ønske fra René Skau Björnsson (S).

Spørgsmål nr. 525:

"Hvad er ministerens holdning til, at den kommunale revision påtaler over for kommunerne, hvis de ikke indhenter dokumentation fra borgernes merudgifter efter servicelovens § 100 og udgifter til hjælpere efter servicelovens § 96, selv om der ikke findes hjemmel til at kræve dokumentation, og selv om det for servicelovens § 100 er direkte præciseret, at udgifter kun skal sandsynliggøres, så overflødig administration herved undgås."

Svar:

Efter servicelovens § 100 er der ikke krav om, at borgeren skal kunne dokumentere alle nødvendige merudgifter. Borgeren skal alene sandsynliggøre de nødvendige merudgifter, der følger af funktionsnedsættelsen. I forlængelse heraf fremgår det af den gældende vejledning, Vejledning om særlig støtte til voksne (vejledning nr. 10 af 15. februar 2011), at modtageren af ydelsen i forbindelse med kommunernes opfølgning bør kunne sandsynliggøre de væsentligste udgifter, som han/hun har haft.

Det kan desuden oplyses, at der ikke er fastsat regler om, at borgeren skal aflægge regnskab for det tilskud til dækning af hans/hendes andre direkte og indirekte omkostninger ved at have hjælpere i og uden for hjemmet, som udbetales efter § 10 i bekendtgørelse om udmåling af tilskud til BPA efter servicelovens §§ 95 og 96 (bekendtgørelse nr. 1180 af 14. oktober 2010).

Dette tilskud dækker omkostninger til fx annoncering og porto, vand, varme og el samt andre småudgifter i husholdningen. For borgere, der modtager

hjælp efter § 96, skal dette tilskud desuden dække ledsagelse, entréudgifter mv. ved aktiviteter uden for hjemmet.

Det kan oplyses, at det særligt i forhold til forbrugsudgifter som fx vand og el kan være vanskeligt at opgøre præcist, hvilken andel af udgifterne der vedrører hjælperne, og hvilke der vedrører borgerens eget forbrug. Det er derfor opfattelsen, at det vil være forbundet med store vanskeligheder for borgeren at stille krav om regnskab – og dermed dokumentation - for borgerens afholdte udgifter.

I forhold til de øvrige former for omkostninger, som fx annoncering, ledsagelse i forbindelse med aktiviteter mv., kan det være en hjælp både for borger og kommune, hvis det aftales, at borgeren samler kvitteringer for afholdte udgifter. Herved kan der sikres en bedre mulighed for at fastsætte et beløb for det kommende år, der reelt kan dække borgerens afledte omkostninger ved at have hjælpere i og uden for hjemmet. Det skal dog understreges, at kommunen ikke kan kræve et regnskab for disse omkostninger.

Benedikte Kiær

/ Karin Ingemann